

Rozhovor v tichu

Hana Zagorová

Ještě mi zbývá jen srovnat dluh a jít.
V šatně vzít kabát, vždyť oba chceme mít klid.
Jen vrchnímu se zdáme trochu nevyrovnaní,
když oběma nám popel padá přímo do dlaní.

Možná jsme k smíchu těm dvěma vedle nás
v tom prázdném tichu, jenom stěží tlumím hlas
a ty jen kroutíš hlavou, kterou skrýváš do dlaní.
Těm dvěma za školou jsme k zasmání.

Musím jít, stejně musíš jít i ty.
Kde mám vzít prázdné bílé sešity,
kde mám vzít jeden bílý nepopsaný čistý list?

Kolem nás voní káva a v ní rum,
tady čas není důvod k malérům.
Prosím vás, pane vrchní,
musím jít, zaplatím.

Jsme nad propastí a oba chceme pád.
Jen rány bez náplastí chceme rozdávat.
Jen já tu jsem a má je pravda,
můj je celý svět.
Chci vědět, kdo nás naučil tu snůšku prázdných vět.

Co dřív se zdálo tak jasné jako den,
leží nám přes cestu, jak vyvrácený kmen.
Jsme žárliví a podráždění, umíme i lhát.
Zřejmě tedy není o co stát.

Musím jít, stejně musíš jít i ty.

Kde mám vzít prázdné bílé sešity,
kde mám vzít jeden bílý nepopsaný čistý list?
Kolem nás voní káva a v ní rum,
tady čas není důvod k malérům.
Prosím vás, pane vrchní,
musím jít, zaplatím.

Musím jít, stejně musíš jít i ty.
Kde mám vzít prázdné bílé sešity?
Prosím vás, pane vrchní,
musím jít, zaplatím.

Prosím vás, pane vrchní,
musím jít, zaplatím.